

Bakarrik jan nahi zuen Tióa

Bazen behin, Pirinioetako herri txiki baten ondoan, elurrez betetako basoan bizi zen Gabonetako Tió bat. Kataluniako ohiturako enbor magiko berezia zen: azala egur leundu berria bezain distiratsua zeukan, eta sudur gorriak gerezi bat zirudien.

Abendua iristen zenean, herriko haurrak basora joaten ziren Tióaren bila. Manta batekin estali eta jaten ematen zioten, Gabonetarako indartsu eta pozik egon zedin. Baina urte hartan enborrak ez zuen nahi inork aurkitzea.

— Zergatik partekatu behar ditut nire gaztainak eta mandarinak? —marmar egiten zuen, hosto lehorren azpian ezkutatuta—. Aurten denak nik bakarrik jango ditut!

Eta hala egin zuen. Ezkutuan jaten zuen aurkitzen zuen guztia: txoriek ekarritako ogi-zatitxoak, zuhaitzetatik eroritako sagarrak eta haizeak herritik ekarritako olata-zati bat ere bai. Baina zenbat eta gehiago jan bakarrik, orduan eta tristeago sentitzen zen.

Gau batean, ilargiak basoa argitzen zuela, katagorri txiki bat hurbildu zitzaion, hotzez dardarka.

— Tió jauna, zure mantaren azpian berotzen utziko didazu? —galdetu zuen ahots leunez.

Enborrak sabela biribil-biribila zeukan hainbeste jan ondoren. Pixka bat marmar egin zuen, baina azkenean tokia egin zion. Gau hartan elkarrekin lo egin zuten mantaren azpian, eta Tióak beste berotasun bat sentitu zuen: ez zetorren sutatik, bihotzetik baizik.

Hurrengo egunean beste animalia batzuk agertu ziren: hontz bat, untxi bat eta triku txiki bat. Denak hotzez eta gosez zeuden. Lehen aldiz, Tióak gordetako janaria partekatzea erabaki zuen. Fruitu lehorrez, sagar-zatiz eta olata apurtuz osatutako otordu ederra egin zuten. Barrez eta istorioak kontatzen ari zirela, janariak zapore hobea zuela iruditu zitzaion enborrari.

Goiz hartan herriko haurrak iritsi ziren. Tióa ez zen gehiago ezkutatzen: irribarrez zegoen animalien artean. Haurrak hura hartu, kontu handiz estali eta etxera eraman zuten.

Gabon gauean, ohiturari jarraituz, Tióak inoiz baino opari gehiago utzi zituen mantaren azpian: gozokiak, jostailuak eta haur bakoitzarentzako mantatxo bana ere bai.

Herritarrek esaten zuten urte hartan bereziki magikoa izan zela. Enborrak, ordea, bazekien sekretua. Magia ez zetorren oparietatik, basoan ikasitakotik baizik: partekatzeak poza handitzen du, eta Gabonetan gure denbora, laguntasuna eta maitasuna ere eman ditzakegu.

Urte hartatik aurrera, Gabonero, Tióak txoko bat gordetzen du mantaren azpian, berotasuna behar duen edonorentzat.